

LETNIK XXVI, NOVEMBER-DECEMBER 2018

Mir
11-12

Foto: p. B. Petauer

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: GOSPOD POŠILJA KRALJICO MIRU

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. oktobra 2018

»Dragi otroci!

Vam je dana velika milost, da ste poklicani k novemu življenju
po sporočilih, ki vam jih dajem.

To je, otročiči, milostni čas, čas in klic k spreobrnjenju
za vas in prihodnji naraščaj.

Zato vas kličem, otročiči, molite več
in odprite svoje srce mojemu sinu Jezusu.

Jaz sem z vami in vas vse ljubim
in blagoslavljam s svojim materinskim blagoslovom.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. novembra 2018

»Dragi otroci!

To je čas milosti in molitve, čas čakanja in darovanja. Bog se vam daje, da ga
ljubimo nad vsem. Zato, otročiči, odprite svoja srca in družine, da bi to
čakanje postalo molitev in ljubezen, zlasti pa darovanje.

Jaz sem z vami, otročiči, in vas spodbujam, da ne odstopate od dobrega, ker se
sadovi vidijo in slišijo na daleč. Zato je sovražnik jezen in uporablja vse, da
vas odvrne od molitve.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

TEMA MESECA

GOSPOD POŠILJA KRALJICO MIRU ... 6

INTERVJU

Manuela in Polde Nagode, 1. del ... 13

SVETNICA 20. STOLETJA

Sv. Rebeka (Rafka) Libanonska ... 18

PRIČEVANJE

Živeti iz Božje besede ... 23

POROMALI SMO

Bogato romanje v dežju ... 26

MOLITEV

Jezus, Ti prinašaš mir ... 28

ROŽNI VENEC ...

... dar, ki nam pomaga pri molitvi ... 30

V SPOMIN

P. Slavko Barbarić ... 33

Z MARIJO BEREMO SV. PISMO ...

34

NEPRIČAKOVAN BOŽIČNI DAR ...

36

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 39

INTERVJU

Manuela in Polde Nagode, 2. del ... 42

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

»Ko pa je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina ...« (Gal 4,4). Tudi letos nas adventni čas sprašuje, kakšna je polnost našega osebnega časa – ali je naš čas tak, da je poln Boga, ali je poln česa/koga drugega? Ali naše srce živahno utripa v ritmu večne Ljubezni in Resnice ali ga odnaša tek vsakdanjih dogodkov, ki meglijo pogled na to, kar je bistveno?!

Marija nas v svojih sporočilih ves čas vabi – ne nekam daleč, ampak samo v naše srce. Prosi nas, naj delamo, molimo, se postimo, praznujemo, se srečujemo z drugimi – s srcem! Če tega še ne znamo, jo prosimo za pomoč, za »konkretna navodila«.

Nekaj takih konkretnih misli in izkušenj prinaša tudi tokratna številka naše revije. Želimo vam, dragi naši bralci in bralke, da bi ob njej še polneje in srčneje potovali k Jezusu, ki se bo rodil v jasliah (v naši človeški revščini) zato, da bi nam prinesel svoj mir, varnost in sprejetost.

Blagoslovljene praznike vam voščimo vsi iz uredništva!

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. oktobra 2018

*»Dragi otroci,
kličem vas, da bi bili pogumni, da ne bi omagali, ker
tudi najmanjše dobro in najmanjše znamenje ljubezni
premaga vse bolj vidno zlo. Otroci moji, poslušajte
me, da bi dobro prevladalo, da bi spoznali ljubezen
mojega Sina. To je največja sreča – roke mojega Sina,
ki objemajo, Njega, ki ljubi dušo, Njega, ki se je dal za
vas in se vedno znova daje v evharistiji, Njega, ki ima
besede večnega življenja.*

*Spoznati Njegovo ljubezen in slediti Njegovim stopinjam
pomeni imeti bogastvo duhovnosti. To je bogastvo, ki daje
dobre občutke in vidi ljubezen in dobroto povsod. Apostoli
moje ljubezni, otroci moji, bodite kakor žarki sonca, ki s
toploto ljubezni mojega Sina grejejo vse okoli sebe. Otroci
moji, svet potrebuje apostole ljubezni, svet potrebuje
mного molitev, toda molitev, izrečenih s srcem in z
dušo, in ne samo izgovorjenih z ustnicami. Otroci
moji, težite k svetosti, toda v ponižnosti, v
ponižnosti, ki dopušča mojemu Sinu, da po vas
dela tisto, kar On želi.*

*Otroci moji, vaše molitve, vaše besede, misli in
dejanja, vse to vam odpira ali zapira vrata v
nebeško kraljestvo. Moj Sin vam je pokazal pot
in vam dal upanje, jaz pa vas tolažim in
opogumljam. Ker, otroci moji, jaz sem bila
spoznala bolečino, a sem imela vero in upanje.
Sedaj imam nagrado življenja v kraljestvu
svojega Sina. Zato me poslušajte, imejte
pogum in ne omagajte.*

Hvala vam.«

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. novembra 2018*

*»Dragi otroci,
moje materinsko srce trpi, ko gledam svoje otroke, ki ne ljubijo
resnice, ki jo skrivajo; ko gledam svoje otroke, ki ne molijo z
občutki in z deli. Žalostna sem, ko govorim svojemu Sinu, kako
mnogi moji otroci nimajo več vere, da ne poznajo Njega – mojega
Sina. Zato kličem vas, apostoli moje ljubezni, vi si prizadevajte
gledati do samega dna v človeška srca in tam boste gotovo našli
mali skriti zaklad. Gledati tako je milost nebeškega Očeta. Iskati
dobro celo tam, kjer je največje zlo, poskušati razumeti drug
drugega, a ne soditi, to je tisto, kar moj Sin želi od vas. Jaz pa
vas kot mati kličem, da ga poslušate.*

*Dragi otroci, duh je močnejši od telesa, če ga ponesemo
z ljubeznijo in deli, gre čez vse ovire. Ne pozabite, moj
Sin vas je ljubil in vas ljubi. Njegova ljubezen je z
vami in v vas, ko ste eno z Njim. On je luč sveta in
nihče in nič ga ne bo moglo ustaviti v končni slavi.
Zato, apostoli moje ljubezni, ne bojte se pričevati
za resnico. Pričujte o njej z navdušenjem, z deli,
z ljubeznijo, s svojo žrtvijo ter predvsem s
ponižnostjo. Pričujte o resnici vsem, ki niso
spoznali mojega Sina. Jaz bom ob vas, jaz vas
bom opogumljala. Pričujte o ljubezni, ki nikoli
ne preneha, ker prihaja od nebeškega Očeta, ki
je večen in daje večnost vsem mojim otrokom.*

Duh mojega Sina bo ob vas.

*Znova vas kličem, otroci moji, molite za svoje
pastirje, molite, da jih bo mogla voditi ljubezen
mojega Sina.*

Hvala vam!«

TEMA MESECA

GOSPOD POŠILJA KRALJICO MIRU

Na tretji dan prikazovanj, 26. junija 1981, ko so se vidci po prikazanju spuščali s Podbrda, se je Marija še enkrat prikazala Mariji Pavlovič in ji dala pomenljivo sporočilo: »Mir, mir, mir! Spravite se!« V teh besedah je posebnost medžugorskih prikazovanj, saj imajo vsa sporočila o veri, spreobrnjenju, molitvi ... namen, da se vzpostavi mir. Marija je pokazala pot, ki vodi do resničnega miru in sprave: to vsekakor nista nasilje in pritisk, ki ju običajno uporabljajo politiki in javno mnenje, ampak odprtost src Bogu in ljudem v molitvi, postu, spravi, spreobrnjenju. Zato svet ne more vzpostaviti miru zgolj z lastnimi sredstvi. Tudi religije, če gojijo nasilno

izključevanje drugih in povzdigovanje svoje lastne poti, ne morejo ustvariti miru.

Duhovnost in spreobrnjenje

Za celovit in trajen mir je potreben duhovni temelj, za katerega pa se prevladujoča liberalno-potrošniška miselnost ne mení. Kljub vsemu napredku zadnjih stoletij (komunikacija, znanost, sociala ...), se širi praznina odnosov in mnogi so zapuščeni, odvrženi. Marija je v sporočilu 25. aprila 1997 rekla, da brez sodelovanja z Bogom ne bo prihodnosti in zveličanja. Zato Kraljica miru razkriva mnoge oblike lažnega miru in malike, ki ga podpirajo. Resnični mir je mogoče

doseči samo s spreobrnjenjem in s spravo z Bogom, z ljudmi in s samim seboj. Kjer ljudje ne poslušajo Boga in vanj ne verujejo, ne more biti miru. Tudi raja na zemlji ni mogoče doseči, toliki uporniški poskusi so grdo propadli. Samó spreobrnjenje in vrnitev k Bogu, ki je izvir in cilj vsega, nam bosta vrnila notranjo in zunanjo harmonijo. Mir je tudi globoka izkušnja ljudi, ki uresničujejo svoje poslanstvo in se čutijo sprejeti, ljubljani. Beg od sebe in svojih temeljnih obvez prinaša nemir in nezadovoljstvo. Zgovorni sta zgodbi preroka Jona in dveh učencev, ki sta šla v Emavs.

Marija prinaša mir v nemirni svet

Marija je izbrala Medžugorje, ker se tu stikata Vzhod in Zahod ter tri različne verske skupnosti: muslimani, pravoslavni in katoličani. V Sarajevu se je zgodil povod za začetek prve svetovne vojne, po drugi svetovni vojni je bila Jugoslavija del tiste Evrope, ki jo je tlačila diktatura komunizma, ki je zatirala vero, širila državni ateizem in kratila osnovne človekove svoboščine. Marija se je prikazala kot Kraljica miru v krajih, kjer je čez deset let nastala huda etnična vojna, ki je terjala več sto tisoč žrtev.

Vračanje k Bogu

V tem kraju je Marija opozorila na nepravilno usmerjenost človeštva ob

koncu 20. stoletja: »Prišla sem povedati svetu: Bog obstaja! Bog je resnica! Samo v Bogu je sreča in polnost življenja! Predstavila sem se tu kot Kraljica miru, da bi vsem sporočila, da je mir potreben za odrešenje sveta. Samo v Bogu je resnično veselje, iz katerega prihaja resnični mir. Zato vabim k spreobrnjenju.« (16. junij 1983) Marija je prišla pokazat pot, ki je potrebna za odrešenje sveta. Vsak more stopiti nanjo in se na njej boriti. To je pot spreobrnjenja, da bi dan za dnem spoznavali Božjo voljo in se po njej ravnali. (25. junij 1990) Vidce in vernike je povabila, da bi izprosili spolnitev Božjega načrta za Medžugorje in svet. Posebno je poudarila pomen povezave med molitvijo v družini in mirom: »Molite za mir v svetu, molite za mir v družinah. Ponesite molitev v svoje družine in postavite Boga na prvo mesto v svojih družinah. Mati moli skupaj z vami in prosi za vas pri svojem Sinu. Molite, molite in vztrajajte v molitvi. ...« (10. avgust 2012) Istega leta za božič je Jezus naročil po Mariji: »Jaz sem vaš mir, živite moje zapovedi.« Samo Jezus je mir, ki ga neprestano išče srce vsakega človeka.

Sprejem Božjega miru

Najmočnejše sredstvo za zmago nad satanom, ki želi nasilje, vojno in sovraštvo, je sprejetje Jezusovega

miru. Treba je odpreti vrata srca in vstopiti v osebni odnos z Jezusom. 10. junija 1982 je Marija povedala: »Motite se, ko gledate na prihodnost samo z vidika vojn, kazni in zla. Če mislite vedno na zlo, se postavljate že na pot, na kateri ga boste srečali. Za kristjana je edina drža pred prihodnostjo: upanje na odrešenje. Vaša naloga je, da sprejmete Božji mir, da ga živite in širite. In ne z besedami, ampak z življenjem.« Marija kliče k nenehni molitvi in budnosti. Če bomo molili, bomo bližje Bogu in on nas bo vodil po poti miru. Marija tudi vabi, da pričujemo za mir in ga podarjamo drugim. (25. januar 2000)

Kraljica miru je poudarila, da se Božji mir razlikuje od zemeljskega miru, ki je pogosto zatišje pred nevihto. Hudobni duh ustvarja utvare in zmedo, želi ukrasti resnični mir, ki ga more dati samo Jezus. Ljudi prepričuje, da Bog ne obstaja in da more biti človek gospodar sveta, brez nikogar nad sabo. Marija spodbuja mlade: »Satan je močan in bo vse naredil, da bi vas zmedel in oviral pri vaših pobudah. Poživite molitve, ker jih potrebujete v tem zadnjem času. Rožni venec je najboljšo orožje, ki ukloni satana.« Za vsem tem se čuti Jezusovo naročilo: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.« (Jn 14,27) Satanska pobuda

popolnega gospodarjenja s človeškimi dušami je rodila lažni napredek in humanizem, ki so ga izkoristili najbolj krvavi diktatorji prejšnjega stoletja.

Lažni mir in Antikrist

Človeško srce si želi miru, a satan mu prinaša lažni mir. O tem Solovjev govori s podobo Antikrista, človeka miru: »Kristus je kot moralist razdelil ljudi na dobre in slabe, jaz pa jih bom vse združil z dobrinami, ki so enako potrebne dobrim kakor hudobnim. (...) Kristus je prinesel meč, jaz bom prinesel mir. On je strašil svet s poslednjo sodbo. A poslednja sodba bom jaz in moja sodba bo usmiljenje in pravičnost. (...) Ljudstva sveta! Obljube so bile izpolnjene! Večen in splošen mir je zagotovljen. Karkoli bi ga hotelo ogroziti, bo naletelo na takojšen in nepremagljiv odpor. Kajti od tega trenutka naprej je na svetu osrednja moč, ki je močnejša od katerekoli druge, same zase ali vseh skupaj. Ta nepremagljiva in vse osvajajoča moč pripada meni, polnomočnemu izvoljenemu vladarju Evrope in poveljniku vse moje vojske (...) In od sedaj naprej nobena sila ne bo mogla več reči 'vojna', ko bom jaz rekel 'mir'. Narodi sveta, naj bo mir z vami!« »Narodi zemlje! Obljubil sem vam mir in mir sem vam dal. Toda mir je lep le, če je blaginja. Komur v miru grozi nesreča revščine, ne more biti v miru, srečen. Pridite torej k

Foto vir: <https://www.tektonministries.org>

meni vsi, ki ste lačni in vas zebe, in jaz vas bom nasitil in pogrel.«

Antikrist posnema Boga in citira Jezusove besede, vendar obrača njegovo resnico. V svojem zavajanju zakriva Stvarnika in Božji izvor vsega. Nasproti njemu Marija razkriva resnično podobo življenja in govori o drugačnem miru: »Današnji svet živi hude napetosti in hodi po robu katastrofe. Lahko se reši le, če bo našel mir. Toda mir bo nastopil, če se bo vrnil k Bogu. (15. februar 1983)

Molitev, post in pripravljenost za kesanje

Dokler bodo srca zaprta za kesanje in

Božjo milost, ne bo pravega miru. Dokler ne gre življenje skozi napor križa, tudi ne more biti resničnega miru. Mnogi ljudje zavračajo Božjo ljubezen in pomoč. Taki pogosto navzven kažejo izredno spokojnost, a v sebi so nemirni, nezadovoljni. Resničen mir pa se kaže v notranji stabilnosti, ki je ne zamajejo niti nepričakovane preizkušnje. Ta mir ne pozna velikih in mnogih besed, ne potrebuje reklame, ampak se širi po srcih ljudi.

Pred vojno je Marija večkrat opozorila na potrebo po molitvi, postu in spreobrnjenju, da bi se ohranil mir. »Dragi otroci! Danes vas, kot nikoli doslej, kličem k molitvi.

Vaša molitev naj bo molitev za mir. Satan je močan in hoče uničiti ne le človeška življenja, ampak tudi naravo in planet, na katerem živite. Zato, dragi otroci, molite, da bi se po molitvi zavarovali z Božjim blagoslovom miru. Bog me je poslal k vam, da bi vam pomagala. Če hočete, sprejmite rožni venec! Že sam rožni venec lahko naredi čudeže v svetu in vašem življenju.« (25. januar 1991) S tem je povedala, da so časi resni, toda kljub nasilju in hudobiji je to čas milosti, ki naj ga sprejmejo z molitvijo za mir in spreobrnjenje. Po začetku vojne je Marija rekla: »Dragi otroci! Danes vas kličem k molitvi za mir. V tem času je mir še posebno ogrožen, zato vas prosim, da v svojih družinah obnovite post in molitev.

Dragi otroci, želim, da dojamete, kako resno je stanje, in da je veliko tega, kar se bo zgodilo, odvisno od vaše molitve. Toda vi malo molite. Dragi otroci, jaz sem z vami in vas kličem, da bi z vso resnostjo začeli moliti in se postiti kot v prvih dneh mojega prihoda.« (25. julij 1991)

Marija v svojih sporočilih neprestano poudarja, da sta molitev in post najmočnejši orožji v boju proti zlu. V tem boju se je mogoče rešiti le s klicanjem Boga in z zaupanjem v Njegovo pomoč. (Mt 4,1–11) Oče Livio je prepričan, da bi brez molitve rožnega venca in posta Balkan mogel postati prva iskra tretje svetovne vojne. Marija je večkrat poudarila, da se veliko zgodovinskih okoliščin spremeni s pomočjo molitve. Ko

Foto vir: <https://img.fotocommunity.com>

ljudje kličejo Marijo in ji darujejo svoje žrtve, prosi ona pri Sinu za ustavitev zla in nasilja. Podobno je Marija svarila že v Fatimi. Med vojno je v Medžugorju štiri leta spremljala vidce, jih vzgajala v postu, molitvi in življenju po svojih sporočilih. Opozarjala jih je na zavajanje hudobnega duha ...

V zgodovini so molitve in žrtve 'malih' učinkovitejše kot prenekatera diplomatska prizadevanja. Tudi padec komunizma bi lahko bil krvav, toda po molitvi in žrtvah mnogih se je ta prehod zgodil na miroljuben način.

Temelj je živa vera

Post in molitev morata temeljiti na živi veri. Marija je vse od začetka poudarjala, da je prišla, da bi poživila vero. (25. junij 1981) Z vidci je molila veroizpoved, naslednji dan je prav tako poudarila pomen vere, 27. junija je naročila frančiškanom, naj bodo trdni v veri in naj zavarujejo ljudstvo. Tako je Marija v prvih dneh izpostavila pomen in središčnost vere, poudarila je, da je prišla, da bi okrepila vero ljudi: »Prišla sem v Medžugorje, ker so tu mnogi dobri verniki. Želim ostati z vami, da bi se, kolikor je mogoče, ljudje spreobrnili in bi prinesla mir tistim, ki so ga izgubili.« (15. september 1981) Hudiču in zlu je mogoče kljubovati s postom in molitvijo na temelju iskrene in vztrajne vere. Brez vere ne bo miru in prihodnosti.

Po padcu komunizma in državnega ateizma se je versko življenje marsikje poživilo. Za tista področja so značilni povsem drugačni pogledi, kot za kraje, ki jih je preplavilo potrošništvo. Zahod odvrča ljudi od vere in spodbuja češčenje užitkov, posedovanja. Ta poganska miselnost je tako zajela nekatere krščanske dežele, da so izgubile vero, življenje in upanje. Zato Marija poudarja, da je prišla kot Kraljica miru, da bi prebudila vero in bi se ljudje zopet začutili kot ljudje in zaživel resnično življenje. (18. marec 1995) Zato vabi: »Že dolgo vam dajem svoje materinsko srce in vam ponujam svojega Sina. Vi pa me odklanjate. Dovoljujete, da vas greh vedno bolj obdaja, da vas obvladuje in vam jemlje zmožnost razsojanja. Ubogi moji otroci, ozrite se okoli sebe in poglejte znamenja časov! Ali mislite, da zmorete brez Božjega blagoslova? Ne dovolite, da vas ovije tema! Iz dna srca hrepenite po mojem Sinu! Njegovo ime razprši tudi najgostejšo temo! Jaz bom z vami, samo pokličite me: 'Tukaj smo, Mati, vodi nas!« (2. maj 1995)

Pot ponižnosti in potrpljenja

Na svetu vladata ošabnost in arogantnost, Marija pa vodi k ponižnosti in potrpljenju. Marija uči vidce prave ljubezni in jim odpira srca, da bi odpuščali in prosili za odpuščanje. Vabi jih, da bi njej

posvetili svoja srca, da bi jih vodila k Jezusu. Vsa povabila k odprtemu odnosu do Boga so povezana z Marijinim načrtom vzpostavitve miru. Satan hoče zмести njene načrte, zato morajo Marijini otroci še več moliti, se še bolj boriti in postiti. Če se svet ne bo vrnil k Bogu, ne bo prihodnosti. Hudobni duh prinaša to, kar zna: uničenje, upiranje, smrt. Upanje v tem dramatičnem času prihaja po 'majhni čredi', ki je odgovorila na povabilo Kraljice miru. Ti verniki so poklicani, da postanejo 'Marijini apostoli miru'. (2. december 2010)

Primož Krečič

*Prišla sem povedat svetu:
Bog obstaja! Bog je resnica!
Samo v Bogu je sreča
in polnost življenja!
Jaz sem se tukaj predstavila
kot Kraljica miru, da bi
povedala vsem, da je mir
potreben za rešitev sveta.
Samo v Bogu se nahaja
resnična radost,
iz katere prihaja resničen mir.
Zato prosim za spreobrnjenje.*

Kraljica miru, 16. junija 1983

INTERVJU - 1. del

MANUELA IN POLDE NAGODE: VEDNO ROMA VA KOT PAR!

Manuela in Polde, že od nekdanj romata v Medžugorje. Kdaj sta šla prvič in kaj vama je od takrat najbolj ostalo v spominu?

Manuela: Najini poti do Medžugorja sta zelo različni, saj so se najine poti tesneje združile šele pred štirinajstimi leti, ko je Poldiju umrla prva žena. Prvič sva šla skupaj na festival mladih. Zame je bil to že deveti festival, ki ga nikakor nisem hotela zamuditi. Za Poldija je bilo to prvo romanje na ta sveti kraj, sama pa sem že nekaj let organizirala avtobusna romanja dvakrat letno, da o dnevih in tednih, preživetih v Medžugorju, ne govorim. Poldi je po prvotnih pomislekih ugotovil, da je po vseh življenjskih udarcih pripravljen tudi na to, kot se je njemu zdelo, težko preizkušnjo. Spomnim se, da se je dol čudil, kako kljub ogromni množici ljudi nikjer ni videl policistov, ki bi

skrbeli za red in mir.

Polde: S pokojno ženo Danico sva si želela obiskati Medžugorje, zato sva septembra kupila drug avto, da bi spomladi poromala k Mariji. Februarja pa je žena zbolela. Kljub diagnozi rak smo jo na vsak način hoteli obdržati, zdravili smo jo tudi z alternativno medicino, molili za ozdravljenje, a 19. aprila je umrla. Dobesedno razočaran, žalosten sem zasovražil vero in Boga ... Pa je v moje življenje zelo kmalu posijal žarek upanja, ker sem se zbližal s sedanjo ženo. Zelo me je motilo, ker je zelo verna pa še neutrudna romarka v Medžugorje, a kljub temu sva še istega leta šla sama na festival mladih. Bilo je čudovito lepo! Eno noč sem v Medžugorju sanjal o svoji pokojni Danici; zelo lepa in vesela je bila videti in zaželel sem ji, naj ji bo lepo, kjer je.

Kako pa je bilo z romanji v nadaljevanju?

Manuela: Na romanje v Medžugorje se z avtobusom odpravimo vsako pomlad in jesen. Odkar sva postala par, me Poldi spremlja na vseh romanjih, kar mi zelo veliko pomeni. Razdeliva si obveznosti, sva usklajena in zdi se mi pomembno, da vedno romava kot par. Tudi druge spodbujava, naj romajo v dvoje, saj večinoma hodijo na romanje ženske. Res sva najbolj vesela zakoncev. Tisti z najdaljšim stažem dobijo na romanju tudi darilo! Pred leti sva organizirala tudi romanje za samske, saj sem jih sama dobro razumela; na moža sem namreč dolgo čakala in zanj tudi molila, a se je splačalo! Nekajkrat sva se udeležila romanja vodičev, ceniva, da se med seboj

povezujemo, saj si nismo konkurenca, ampak imamo vsi isto poslanstvo.

Kako sta sploh izvedela za Medžugorje in kaj sta si mislila ob novici o Marijinih prikazovanjih?

Manuela: Za Medžugorje sem zvedela kot študentka od prijateljice, ko sva šli na sprehod. Novico sem sprejela z velikim začudenjem, a niti za hip nisem podvomila o tem. Me je pa postalo ob tej novici pošteno strah, saj sem pomislila nekako takole: »Če prihaja v Medžugorje Mati Božja, potem obstaja tudi Bog in potem se mi ne bo dobro godilo.« V tistih letih sem bila namreč od Boga zelo oddaljena, živela sem zelo svobodomiselno. Nikoli sicer nisem trdila, da Boga ni, a zanj v mojem tedanjem življenju ni bilo prostora.

Ob novici o Marijinih prikazovanjih sem imela podobo Boga, ki čaka le to, da me bo enkrat zasačil in neusmiljeno kaznoval. Tedaj je tudi moja mama začela prinašati literaturo o Medžugorju. Vse sem z zanimanjem in tudi s cmokom v grlu prebirala. Mama si je želela romati v Medžugorje, sama pa si nisem predstavljala, da bi stopila na ta sveti kraj nepripravljena, z malho grehov na plečih. Čeprav sem se delala, da bi tudi sama rada šla tja, sem se tega zelo bala. V svoji bujni domišljiji sem si predstavljala, da bi me zemlja kar požrla, če bi se pojavila na teh svetih tleh.

V meni se je začel duhovni boj, ki je trajal kar nekaj mesecev. Jasno mi je bilo, da bi mi po zakramentu spovedi bili odpuščeni grehi, a po toliko letih brez Boga in upoštevanja njegovih zapovedi se mi je spoved zdela nekaj strašnega. Bala sem se celo, da bi me

spovednik vrgel iz spovednice. Ker se nikakor nisem mogla odločiti za to »zdravilno terapijo«, mi je Bog v svoji milosti poslal zelo pomenljive sanje. Končno sem po silnih mukah stopila v spovednico. Kakšno olajšanje sem začutila, ker me je spovednik sprejel z velikim veseljem in začudenjem.

Ko sem prejela milost odpuščanja, sem se čutila pripravljeno na romanje. Z mamο sva šli z avtobusom in v Medjugorju so mi solze lile in lile. To so bile solze hvaležnosti, čudenja, neizmerne sreče.

Polde: Za Marijina prikazovanja v Medžugorju sem slišal v službi z razlago, da je to tridimenzionalna projekcija, a meni ni bilo logično, zakaj potem Marije ne vidijo vsi. Me pa prikazovanja niso zanimala, saj sem imel polno dela z družino, izgradnjo hiše in s službo. Veliko mi je o Medžugorju povedala tudi

November-december 2018

15

sorodnica Maja Zalar, dolgoletna voditeljica romanj. Z možem Bogdanom sta bila zame vzor že od rane mladosti, žal pa je tudi teta bila vdova še pred menoj. Ob smrti moje Danice me je obiskala in rekla, da me bo po izgubi žene rešilo edino Medžugorje. Jaz pa sem ji nesramno odgovoril, da se mi ni še zmešalo, kot se je mogoče njej. Čez nekaj mesecev pa sem res šel v ta milostni kraj, kjer sem začutil nenavadno pomirjenje. Ob sebi sem imel Manuelo, v duši pa še vedno prvo ženo; pri kipu Marije na Podbrdu so mi nenadzorovano tekale solze. Prav tam sem se najlažje zjokal kot otrok.

Ali se je vaše življenje po obisku Medžugorja kaj spremenilo?

Manuela: Moje življenje se je začelo korenito spreminjati že po prej omenjeni spovedi. Nekaj let sem že bila kadilka in se te razvade nisem mogla rešiti, prav tako je bilo moje govorjenje dolga leta zelo vulgarno – obojega me je Bog osvobodil. Največja milost pa je bilo spoznanje, da je Bog dober, da ni valpet, ki čaka, da me bo kaznoval, ampak sama ljubezen, ki želi rešiti svoje zablodele otroke. Njegove zapovedi sem začela dojemati kot dar, s katerim nas želi obvarovati pred hudim in nas voditi po pravi poti, ne pa da nam česa ne privošči, kot misli marsikateri vernik. Začela sem spoznavati čudovito bogastvo Cerkve v njenih zakramentih, nauku, svetnikih. Vse je

bilo zame vir čudenja in hvaležnosti, kot bi mi padle luskinе z oči. Marijino vabilo k vsakodnevni sveti maši me je zelo nagovorilo in sklenila sem, da se bom potrudila za to. Vesela sem, ker me tudi Poldi spomni, da se moram odpraviti k maši, če se mu zdi, da sem sama premalo pozorna na to, čeprav ga je v začetku to zelo motilo. Molitev rožnega venca mi veliko pomeni, najlepše mi je, če ga moliva skupaj z možem. Včasih si ob večernem sprehodu vzameva čas za to. Vedno rečem, da sem vse milosti dobila preko Medžugorja. Naj omenim, da smo tam dobili tudi knjigo patra Tardifa Jezus me je poklical za svojo pričo. Kar smo brali v njej, se je zdelo nemogoče, a smo bili tudi mi lahko v kasnejših letih priče Božjih čudežev. Tudi gibanje Prenova smo spoznali preko Medžugorja in se z veseljem vključili v slavljenje, ki sem mu še vedno zvesta v vipavski molitveni skupini.

Polde: Poroka z Manuelo in Medžugorje sta zame kot nov svet, kjer redno hodim k nedeljski sveti maši. Nikjer nisem bil deležen tako lepih spovedi kot v Medžugorju. Rada tudi moliva med vožnjo v avtu, med sprehodi.

Lepo izkušnjo molitve sem imel, ko sem se vozil z avtom v službo. Zjutraj se mi je vedno spalo in nič ni pomagalo bolj kot to, da sem začel moliti – tudi cel rožni venec ... V

službo sem vselej prišel dobre volje, prej sem bil pa nervozen. Tudi sodelavci so me vprašali, zakaj sem že zjutraj tako vesel, ko pa sem jim povedal, da molim, sem bil zanje nenormalen.

Kako so vaša družina, vaši prijatelji in okolica sprejeli te spremembe. Je tudi kdo od njih šel v Medžugorje?

Polde: Meni je marsikdo rekel, da sem zelo umirjen, odkar imam Manuelo in hodim v Medžugorje. Toda na začetku sem šel težko, saj so

se romarji v glavnem zahvaljevali, jaz pa se po izgubi žene nisem mogel zahvaljevati ... ni mi bilo ravno prijetno. Šele ko sem videl vidkinjo Mirjano, kako lepa je bila v času videnja Marije, obdana z modrozeleno svetlobo, me je spreletela želja, da bi svoje brate in sestro povabil na romanje. A bilo je, kot da bi mi nekdo rekel, da še niso pripravljeni za to. Ko sem jim doma vesel pripovedoval svoja doživetja, so mi vsi rekli, da oni še niso za to. Kasneje so brat z ženo in sestra z možem enkrat le šli z nama.

Manuela: V naši družini je v Medžugorje prva romala mama. Z romanj je prihajala izčrpana; to bi mene lahko odvrnilo od Medžugorja, a se to na srečo ni zgodilo. Tudi sedem let mlajša sestra je že kot osnovnošolka romala v Medjugorje. Moj oče pa je bil oddajen od Cerkve. Me tri smo dolga leta molile za njegovo spreobrnjenje. Nekaj let pred svojo smrtjo je vendarle šel z mano na romanje. Nisem mogla verjeti, da je šel po dolgih desetletjih celo k spovedi. Na avtobusu je povedal, da ga je spovednik vprašal: »Pa gdje si bio do sada?« Čeprav je kasneje spet šel na stare poti, se je v bolezni pred smrtjo spravil z Bogom, nam pa dokazal, da nobena molitev ni zaman, le vztrajati je treba. Bogu hvala za tako velik dar.

(Nadaljevanje na str. 42)

»Ona je kot lilija Himlaye,
ki raste kot popek
v deželi Jrabta in bo rasel
zahvaljujoč nebu.«

SVETNICA 20. STOLETJA

SV. REBEKA (RAFKA) LIBANONSKA (1832–1914)

»Naj grem, prosim, tja čez, da bom videl lepo deželo onstran Jordana, to lepo pogorje in Libanon.« (5 Mz 3,25) Libanonska dežela je v Svetem pismu omenjena velikokrat, v preteklosti je sprejemala različna ljudstva: Babilonce, Asirce, Egipčane, Perzijce, Kanaance ... Ima burno preteklost in nemirno sedanjost, ki v sebi nosi krik po miru.

Na vzhodnem delu glavnega mesta Bejruta je okrožje Matn. Njegovi prebivalci so večinoma kristjani. 29. junija 1832, na dan sv. Petra in Pavla, se je v krščanski družini rodila deklica, ki sta jo oče Sabad Mourad El Rayess in mati Rafque Gemayel poimenovala Petra. Bila je njuna edina hči. Ko je bila stara sedem let, ji je mati umrla. Ker se je oče znašel v denarni stiski, je svojo hčer moral poslati za strežnico v Damask.

Ko ji je bilo petnajst let, se je vrnila domov in našla očeta ponovno poročenega. Bila je lepo, prijetno, pridno dekle, zato so se takoj začeli pogovori o poroki. Njena mačeha si je želela, da bi se poročila z njenim sinom, podobno željo pa je imela tudi teta. Petra pa ni želela nobenega fanta, saj je v sebi čutila željo po drugačnem življenju, ki jo je zaupala duhovniku. Ta ji je svetoval, naj moli k Bogu, da ji pokaže pravo pot. Nekega dne, ko se je vrnila domov, je slišala hud prepir med mačeho in teto o tem, kateri od sinov bo njen mož. Za Petro je bil to odločilen trenutek, da je zbrala pogum in sledila notranjemu klicu. Šla je v samostan v mestu Bikfaya. Ko je prosila, da bi se pridružila sestrām, je zaslišala glas, ki ji je dejal: »Postala boš nuna.« Sestre so jo takoj sprejele. Oče in mačeha sta kmalu prišla, da bi jo odpeljala

nazaj, vendar je to odločno zavrnila. Leta 1861 je na praznik sv. Jožefa prejela oblačila novinke, leto kasneje pa izrekla svoje večne zaobljube. Pridno se je učila, zato da je lahko nato poučevala otroke. Poučevala je tudi v mestu Deir El Qamar, kjer je prišlo do strašnih izgrediv in pobojev. Skrila je otroka pod svojo obleko in mu rešila življenje.

V vasi Maad je preživela sedem let in tudi tam poučevala otroke. Samostansko življenje pa je postalo ogroženo, pravila so spreminjali in želeli, da bi nune živele med ljudmi ter bile oproščene svojih zaobljub. Petra je prosila Gospoda, da ji pokaže pot. Ko je vstopila v cerkev sv. Jurija je spet zaslišala glas: »*Ostala boš nuna.*« V sanjah so se ji prikazali sv. Jurij, sv. Simon in sv. Anton Puščavnik. Slednji ji je dejal, naj vstopi v libanonski maronitski red. Odpravila se je na pot v Aito, kjer so jo takoj sprejeli. Ob zaobljubah 25. 8. 1872 si je nadela ime sestra Rebeka (Rafka, po svoji mami). V tem samostanu je preživela 26 let in bila zgled vsem ostalim sestram.

Na prvo nedeljo oktobra 1885 je vstopila v cerkev in prosila Jezusa, da bi lahko sodelovala pri njegovem trpljenju in izkusila, kaj je moral prestati za nas. Od takrat naprej je čutila strašno bolečino v levem očesu in glavi. Mati prednica je želela, da ji medicina pomaga, zato jo je poslala v bolnišnico, a je bilo zdravljenje

neuspešno. Kmalu so slišali, da je v mestu neki ameriški zdravnik. Povabili so ga v samostan, in ko jo je pregledal, je dejal, da je operacija očesa nujna. Pri operativnem posegu pa je pomotoma iztaknil njeno oko, ki se je zakotalilo po tleh. S. Rafka je rekla: »*Za to Kristusovo trpljenje naj Bog blagoslovi tvoje roke in naj ti povrne.*« Bolečina pa se je preselila še na drugo oko in se nadaljevala naslednjih 12 let. Kljub hudi bolečini pa je bila vedno dobre volje, prijazna in se nikoli ni pritoževala. Govorila je: »*S tvojim trpljenjem Gospod, v tvojo slavo.*« ter »*Zahvaljujem se Gospodu za trpljenje, ker vem, da je bolezen, ki jo imam, za dobro moje duše in Njegove slave. Bolezen, ki jo sprejmemo s potrpežljivostjo in hvaležnostjo, očisti dušo tako, kot ogenj očisti zlato.*«

Ko se je leta 1897 red odločil, da bo zgradil samostan sv. Jožefa v Jrabti, se je šest nun skupaj s prednico Ursulo Doumit in s. Rafko preselilo tja. Tam je s. Rafka čez dve leti povsem izgubila vid in postala paralizirana. Kljub temu da je bila priklenjena na posteljo, se je ves čas zahvaljevala Gospodu za svoje roke, s katerimi je še lahko delala in pletla. Zadnjih sedem let je preživela v postelji ležeč na desni strani, saj je na levi rami imela rano, kot jo je imel tudi Jezus zaradi križa, ki ga je nosil na levem ramenu. Njeno telo je bilo povsem suho, bile so je le kosti

pokrite s kožo, zato so jo skupaj z rjuho prestavljali in nosili k sv. maši. Po diagnozi nekaterih zdravnikov je imela osteoartikularno tuberkulozo. Umrla je 23. 3. 1914 in na ta dan tudi goduje. Je priprošnjica vseh trpečih. Pred smrtjo je dejala: *»Ne bojim se smrti, ki sem jo dolgo čakala. Bog mi bo dal preživeti tudi smrt.«* Njeno življenje poznamo, ker ji je mati prednica naročila, naj v duhu pokorščine pove vse o svojem življenju. 10. 7. 1929 je bilo njeno telo preneseno v samostansko cerkev.

Papež Janez Pavel II. jo je leta 1985 razglasil za blaženo, leta 2001 pa za svetnico.

Ob s. Rafki in na njeno priprošnjo so se zgodili številni čudeži.

Nekega dne je mati prednica Ursula opazila, da Rafka trpi še bolj kot

ponavadi. Ker se ji je zasmilila, jo je vprašala: »Ali je kaj na tem svetu, kar bi si želela? Ali nisi nikoli obžalovala, da si izgubila svoj vid? Ali si kdaj zaželiš, da bi videla ta novi samostan z vsemi naravnimi lepotami, ki ga obkrožajo – gorami in skalami in gozdom?« S. Rafka je preprosto odgovorila: »Rada bi videla le za eno uro. Mati, samo da bi vas lahko videla.« »Samo za eno uro?« je vprašala prednica. »Potem pa bi bila zadovoljna s tem, da bi se vrnila v svet teme?« »Ja,« je odgovorila. Mati Ursula je začudeno zmajala z glavo in se namenila iz sobe. Nenadoma se je na obrazu slepe nune pojavil čudovit nasmeh. Pogledala je proti vratom in rekla: »Mati, lahko vas vidim!« Prednica se je hitro obrnila in videla sijaj na Rafkinem obrazu. Že to je zadostovalo, da je vedela, da je res. Pa vendar je rekla: »Če vidiš, mi

povej, kaj leži na omari.« S. Rafka je pogledala v tisto smer in dejala, da sta tam samo dve knjigi, Sveto pismo in Življenje svetnikov. Prednica je pomislila, da bi to sestra lahko tudi predvidevala, saj so ji te knjige prebirali, ker so bile njene najljubše. Zato je poklicala še nekaj drugih sester in vpriču njih spraševala sestro, kakšne so barve na njeni odeji, ki je bila pisana. Na vse je odgovorila pravilno. Pomagali so ji tudi, da je lahko skozi okno pogledala pokrajino. Po točno eni uri je padla v globok miren spanec; ko se je zbudila, je bila zopet povsem slepa.

Po smrti s. Rafke, le štiri dni zatem, se je prvi čudež zgodil prednici Ursuli Doumit.

Ursuli se je v žrelu pojavila za lešnik velika bula, zaradi katere je zadnjih

osem let težko požirala hrano in slino. Fizik Antoun Khairallah ji je svetoval, naj nanese na bulo nekaj joda. Zaradi tega je bula še zrasla. Na koncu ni mogla požirati več ničesar, niti mleka ne. Večer pred čudežem jo je močno bolela glava. Odpravila se je spat in prosila, naj jo pustijo pri miru, da si bo odpočila. Ko je že ležala, pa je zaslišala trkanje na vrata in glas: »Vzemi nekaj zemlje z groba sv. Rafke in si jo vtri na svoj vrat in požiralnik in boš ozdravljena.« Ursula je spraševala, kdo je, a je glas le ponovil navodilo. Ko je odgovorila, da bo to storila takoj zjutraj, je trkanje utihnilo. Zjutraj je spraševala vse sestre, katera je trkala, vendar ni nobena ničesar vedela o tem. Tako se je odpravila na grob s. Rafke, vzela zemljo, jo zmešala z

November-december 2018

21

nekaj vode in s tem natrla bulo. Nato je zaslišala glas: »Kako je tvoj požiralnik?« Ursula je želela otipati bulo, ki pa je že ni bilo več.

Sin vdove Charify Khoury, Peter, je tri leta star močno zbolel. Njegovo telo je začelo skladiščiti sečno kislino. Zaradi tega je bil ves otečen, celo njegove oči so bile povsem zaprte. Dr. Elias Anaissi je prepovedal, da bi jedel karkoli drugega kot le mleko. Tega pa otrok ni maral in ga nikakor niso mogli prisiliti, da bi ga zaužil. Zdravnik pa je vztrajal, da je edina rešitev mleko. Vse skupaj je trajalo skoraj štirideset dni in Peter je bil že blizu smrti. Mati je slišala za čudeže na priprošnjo sv. Rafke in se zaobljubila, da bo z otrokom obiskala samostan sv. Jožefa, če ga bo le lahko nahranila s kakšno drugo hrano, ne da bi mu škodila. Tisto noč je v svojih sanjah videla starejšo gospo s košaro v roki, ki ji je rekla, naj sina brez skrbi nahrani, s čimerkoli želi, in naj se ne boji, saj ne bo umrl. Gospa v sanjah je bila sv. Rafka.

Molitev k sv. Rafki, zavetnici trpečih

O, Jezus Kristus, naš Bog in Gospod, na sv. Rafko si naredil takšen vtis, da je postala učiteljica, delavka, nuna, ki moli in tvoja sodelavka v skrivnosti Odrešenja.

Prosimo te po priprošnji in molitvah sv. Rafke, da blagosloviš otroke; da

razsvetliš mlade; da preoblikuješ trdo delo in trpljenje ljudi v blagoslov; da podeliš milost okrevanja, sreče in veselja bolnim ljudem in odgovoriš na molitve tistih, ki so se zbrali v Tvojem imenu v cerkvah in samostanih. O, Gospod, tako kot si obdaroval sv. Rafko z blagoslovi večnega življenja, nakloni tudi nam, da bomo živeli kot ona v veri, upanju in ljubezni, da Te bomo lahko večno slavili in se Ti zahvaljevali skupaj z njo in Devico Marijo in vsemi svetniki. Amen.

Klavdija Jurišič

Viri: <http://rafqa.com/>

<https://www.saintrafqalebanon.com>

<http://www.rafca.org/saint/rafca/>

PRIČEVANJE

ŽIVETI IZ BOŽJE BESEDE

Seminar za zakonce v Medžugorju, 7.–10. 11. 2018

Najin zakon je zelo povezan z Jezusom in Marijo. In to tako zelo, da sta nenehno z nama. 15. avgusta letos je minilo 20 let najinega blagoslovljenega zakona in »poklicana« sva bila v Medžugorje na seminar.

Seminar sta vodila dr. Jozefina Škarica in fra Marinko Šakota, pozdravil pa nas je tudi posebni papežev odposlanec za Medžugorje, Henryk Hoser, ki je tudi vodja strokovne skupine za bioetiko na Poljskem. Iz vsebinskega bogastva štiridnevnega seminarja bova nanizala le nekaj poudarkov.

Nekateri so prvič slišali, kaj je definicija zakona: dva jaz-a, dva ti-ja, dva unikata, dve osebi, dve resnici v zakonu. Ena resnica se imenuje mož, druga resnica se imenuje žena. Pa vendar različno mislimo, jemo,

spimo. Nekatere žene so bile razočarane ob besedah, da otroci niso zakon, moške pa izjemno srečni.

Vsaka poročena žena in mož imata vsak dan štiri osnovne potrebe: biti ljubljen, biti potreben, pripadati nekomu in biti svoboden. Telesi imamo različni, duši tudi, duha pa imamo zakonci istega. Vse te tri komponente moramo živeti. In tako je bil ta seminar pnevmo-psiho-somatska obnova, saj Jezus govori, da je prišel na svet zato, da ga (celovito) obnovi.

Iskali smo odgovore na vprašanja: kdo sem jaz sam sebi, ali sam sebe spoštujem, razumem, ali sem sam s seboj v dobrem odnosu, ali lahko sam sebi odpustim, kaj pomeni biti zrela oseba? In užalostilo nas je, ko smo slišali, da danes mnogo zakoncev umre nezrelih.

November-december 2018

23

Temelj dobrega odnosa z Bogom je, da smo najprej v dobrem odnosu sami s seboj. Za dober psihični razvoj, ki poteka v možganih, je potrebnih pet stvari: 1. razum, 2. domišljija (mnogi gredo tu precej nazaj; čeprav nam je Bog to dal kot dar, pa nezdrava domišljija vodi v paralizo odnosa), 3. čustva – pozitivna čustva so veselje, upanje, trdnost/gotovost ..., negativna pa žalost, manjvrednost, ljubosumnost ... To moramo znati prepoznati. Žene naj bi opravljale 80 % stvari s srcem in 20 % z razumom, možje pa ravno obratno. 4. volja – na poročni dan si izrečemo besede: jaz te sprejemem, hočem ... in ne: nočem. Vsako jutro naj bi obnovili ta hočem ... 5. Izbira – imamo različne skrbi v službi, družini, zato se moramo naučiti sodelovati. Žena je bitje govora, mož je bitje dela. Mož gleda strokovno (izbere avtomobil), žena gleda, kar je

lepo (izbira barvo avtomobila). Moževi možgani delajo z leve strani proti desni: najprej ima idejo, nato o njej premisli, potem naredi in nato spregovori. Ženini možgani pa delujejo z desne proti levi. Najprej občutijo, mislijo, govorijo, šele nato delajo. Medicinsko dokazano!

Svojo ljubezen v zakonu hranimo s časom (Kdaj bo najin čas? En dan v tednu in 3 dni samote na leto!), z darovanjem samega sebe drugemu (npr. ko vprašamo, kako si, in se naučimo počakati odgovor), s tem, da smo sočutni, nežni, razumevajoči (vzajemna pozornost) in z zakonskim dialogom (Nobeden od naju nima prav, nobeden ni v popolni zmoti, smo le različni ... Fino, kajne?!).

Zakonci, ki imamo otroke, se moramo truditi, da vsakemu namenimo 10–15 minut na dan. Dati jim moramo sebe, zato jih glejmo v oči. Z njimi več hodimo v naravo.

Opozorjeni smo bili, naj jih ne karamo in »podučujemo«, kako je bilo v naših mladosti, razen če jim pripovedujemo zgodbo. Dobili smo tudi nalogo, da otroke vprašamo, ali sem lahko boljši oz. kaj bi moralo biti v naši družini boljše. Otrok tudi ne smemo primerjati med seboj (saj niso jabolka, krompir ...)

Tudi svetopisemske besede so nam spregovorile. Mož s suho roko: kolikokrat objamemo zakonca in otroke? Jezus ozdravi gluhonemega, Jezus nas kliče na stran in ozdravi, odpre ušesa, razveže jezik, Jezus pomiri vihar ... Kolikokrat smo v viharju poklicali Jezusovo ime? Jezus hrani ljudi ... veruj in BO! Jezus ozdravlja slepe: glej zakonca, dviguj ga! Jezus, Davidov sin, usmili se me, je kričal slepi. Jezus ga je vprašal, kaj želi. In je dal! Ni obsojal. Jezus ozdravlja tudi gobave (ni ponižnosti). Henryk Hoser pravi, da se danes zelo

veliko govori o duši – psihi. Različne psihoterapije rastejo kot gobe po dežju. Zahodna Evropa je pozabila na sveto spoved in zato se toliko poslužuje psihoterapij. Pozablja se, da problemi niso le na nivoju duše in telesa, ampak tudi v duhu. Ko se ljudje oddaljujejo od svete spovedi, se oddaljujejo tudi od zakona, saj se naslanjajo samo na človeško pomoč.

Križev pot na Križevac in rožni venec na Podbrdu sta v vsakem zakoncu prebujala, zdravila, obnavljala in poživljala zakramentalne obljube.

Ker smo bili v šoli Boga, je bil ta čas milosten. Ljubezen ima duhovno vrednost, nima meje, nima preprek, nima roka. Spolnost v zakonu pa nam je dana in naj nam služi kot nagrada in za podaritev življenja.

Andreja in Tomaž Gorenc

November-december 2018

25

POROMALI SMO

BOGATO ROMANJE V DEŽJU

Konec oktobra smo se iz Ljubljane ponovno odpravili v Medžugorje. Tokrat je šla skoraj polovica romarjev prvič v ta milostni kraj, za kar lahko rečemo Bogu hvala. Žal je vse štiri dni pretežno deževalo. Bili pa smo deležni najrazličnejših pričevanj, ki so nas duhovno obogatila. Učili smo se ponižnosti, hvaležnosti in sprejemanja tistega, kar nam Bog namenja. In tokrat nam je, kljub slabemu vremenu, namenil res polno darov Božje milosti.

Lahko bi rekli, da je bila rdeča nit glavnih pričevanj v nedeljo in ponedeljek "pri Bogu ni nič nemogoče". Pater Peter Ljubičić, župnik v kraju Vitina, nam je pripovedoval o uslišanjih in ozdravljenjih, ki so se zgodila v Medžugorju po priprošnji Kraljice miru. Zgodbe, ki bi jih zlahka imeli

za neverjetne, če jih ne bi poslušali z vero v Božje usmiljenje in ljubezen. Pater je pričevanje zaključil z molitvijo za nas, naše družine in naše bližnje.

V ponedeljek smo poslušali dve pričevanji. Najprej je trem avtobusom slovenskih romarjev spregovorila uradna vodička Vikica Dodig. Predstavila nam je začetke prikazovanj, vseh šest vidcev ter vlogo patrov Joza Zovka in Slavka Barbarića pri razvoju Medžugorja. Spoznali smo, kako so vidci živeli pred začetkom prikazovanj in s kakšnimi težavami so se in se še srečujejo. Najbolj se nas je dotaknila življenjska zgodba Vike. Ona moli za bolnike in daruje svoje trpljenje zanje. Na vprašanje, zakaj si nalaga vedno novo trpljenje, je odgovorila: »Če bi za eno samo sekundo videli

veselje v nebesih, me tega ne bi spraševali.«' S tem je poudarila pomen tega, da svoje korake naravnamo na pot v nebesa.

Dolgoletno uživanje droge, poskusi samomora, poskus umora očeta so le del Goranovega pričevanja, ki smo ga lahko letos poslušali že na Marijinem dnevu v Velesovem. Iz njegove zgodbe lahko izluščimo, da Bog ne zapusti nikogar. Ko je bil najbolj zavržen in osamljen, ko ni več videl prav nobenega smisla v svojem življenju, se ga je Bog usmili. Iskrena molitev Zdrave Marije, edine molitve, ki se je je spomnil iz otroštva, in skesano priznanje lastne krivde sta spremenila njegovo življenje. Po Božji previdnosti je prišel v skupnost Cenacolo, se spravil z domačimi in si ustvaril svojo družino.

Na poti domov je nekaj romarjev pričevalo o svojem doživljanju tega romanja. Tudi ta so nas nagovarjala, da pri Bogu ni nič nemogoče.

Osebnost me na tem romanju nagovorili še dve stvari. Najprej so bili to pogovori ljudi med čakanjem na spoved, kjer sem spoznal, kako malo se zavedamo Božje milosti, ki prihaja po tem zakramentu. Kot drugo pa ponedeljkov (30. oktober) evangelij: *In glej, tam je bila tudi žena, ki je že osemnajst let imela duha bolezni. Bila je sključena in se sploh ni mogla vzravhati. Ko jo je Jezus videl, jo je poklical k sebi in ji*

rekel: »Žena, rešena si svoje bolezni« (Lk 13, 11-12). Tudi sam sem bil dolgo let podobno sključen in se nisem mogel vzravhati. Ne fizično, ampak duhovno. Dokler ni tudi mene pri 28 letih Bog ozdravil, ko sem prejel zakramente. Marija nas v svojih sporočilih vabi k redni spovedi, ker po njej Bog ozdravlja in osvobaja.

Brez vere v Boga in brez sprejemanja tega, kar nam On namenja, bi se lahko s tega romanja vrnili razočarani, ker je večino časa deževalo. Pričevanja in druga dogajanja v Medžugorju pa so nas nagovorila, da je Bog ljubezen in da nas po Mariji kliče, da mu sledimo. Po Njem prihajajo ozdravljenja, spreobrnjenja in osvobojenja, ker Njemu ni nič nemogoče.

A.S.

Foto: p. B. Petauer

JEZUS, TI PRINAŠAŠ MIR

Gospod, skozi dolga stoletja se niso mogli sprijazniti
z vsemogočnostjo hudobije in smrti, zato so te pričakovali
kot Mesija, da boš s svojim prihodom uresničil mir.
Bili so prepričani, da boš mogočen in boš pometel z zlom.

Ko pa se je zgodila polnost časov, si se rodil kot
nebogljeni otrok.

V Betlehemu so ti zaprli vrata in mirno spali naprej,
angeli pa so oznanili Tvoj prihod in napovedali,
da boš služabnik miru.

Še preden si se rodil na svet, je Oče povabil Marijo,
da bi Te sprejela v veličini svoje vere:
»Glej, dekla sem Gospodova, naj se zgodi po Očetovi
volji.«

Ta mir in svoboda sta odmevala v Tvojem srcu,
postal si nosilec dobre volje v vse okoliščine sveta.
Tvoja oseba je nova oaza miru, ki se širi po srcih,
vzpostavlja življenje in odpira odnose.

Jezus, Ti prinašaš mir v svet, ta pa ga odklanja,
krepiš in poživljaš življenje, ljudje pa nočejo živeti.

Vsepovsod podžigajo nasilje in grabijo zase,
sebično zahtevajo užitke, oblast in polne mošnje.

Toda Ti, Gospod, se tega ne bojiš,
ne podrejaš se zasvojenosti ljudi s sabo in z dobrinami,
ne pristajaš na njihovo uničevanje drugih, skupnosti,
narave.

Res je, da na neki način uspevajo te sijoče stranpoti
in z udobnostjo privlačijo množice ter netijo nemir,
toda njihov čas je kratek.

Ti namreč v svoji ljubezni sprejemaš križ,
da bi v žrtvi zvestobe pomiril vse nemire.

Cerkev nadaljuje Tvoje poslanstvo za pogum miru,
da bi prišlo do sprave in soglasja med Tvojimi učenci,
potem še z vsemi drugimi in z vsem svetom.

Gospod, tudi v tem zmedenem času želi Tvoja Mati Marija
povedati, da mir prihaja od Očeta po Tebi
in da svet sam ne more dati resničnega miru.

Lažni preroki govorijo o samoodrešenju,
pravo življenje pa raste le iz Tvoje velike noči.
V njeni luči spodbujaj in posvečuj brate in sestre,
da bi delali dobro, da se ne bi utrudili odpuščati.

Zahvaljujem se za tolike preganjane kristjane,
ki ostajajo zvesti in odpuščajo.

Prosim: naj se njihov pogum razširil k vsem,
ki si želijo, da bi svet postal bolj odprt in naklonjen.

Naj se povsod sliši angelska hvalnica:
»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu
po volji.«

Primož Krečič

November-december 2018

29

ROŽNI VENEC

DAR, KI NAM POMAGA PRI MOLITVI ...

Rožni venec nam je bil podarjen kot pomoč pri molitvi, čeprav ga mnogi ne znajo moliti, se ob njem dolgočasijo, ne morejo ohraniti zbranosti, mislijo, da je boljša spontana molitev ... Torej, kdo ima prav? Zagotovo Kraljica miru. S pomočjo njenih sporočil bomo poskušali razumeti, kako, zakaj in kdaj moliti; če bomo sledili njenim nasvetom/navodilom, se ne bomo mogli več izgovarjati.

Kako in kaj moliti?

V naslednjih sporočilih (*vsa sporočila so bila dana medžugorski molitveni skupini, ki je nastala na Marijino željo, op. ur.*) nas Gospa dobesedno vodi za roko, da bi nas na pravi način približala molitvi rožnega venca. Če nam molitev ne prinaša veselja, je tako morda zato, ker še

nismo molili na pravi način.

»Nocoj ne boste molili rožnega venca. **Začeti morate v prvem razredu šole molitve.** Torej, najprej počasi molite Oče naš. Molitev večkrat ponovite in razmišljajte, kaj pomenijo besede. Živite Oče naš.« (25. 2. 1985) »V molitvenem življenju je temeljno moliti Oče naš, jutranjo in večerno molitev, se meni izročati. Najprej se morate naučiti tega, da bi lahko pozneje dobro molili rožni venec.« (14. 3. 85) »Na začetku rožnega venca vedno zmolite Vero.« (3. 9. 1981)

»Med molitvijo rožnega venca vsak dan premišljuje o Jezusovem in o mojem življenju.« (8. 8. 1982)

»Dragi otroci! Odslej se odrecite spontani molitvi rožnega venca. Mnogi se na neki način 'izgubijo', ker ne molijo aktivno. Molite tako: pred

vsakim očenašem premišljuje o skrivnosti, ki sledi, o namenu, za katerega molite, zapojte pesem. /.../ nujno je, da molite s srcem.«

»Nekateri med vami mislijo, da je bolje moliti molče, toda potem se zgodi, da srce moli, telo pa tega ne občuti in potem molimo le toliko, kolikor nam duh dopušča. Mnogi med vami molite molče, ko je vaše srce nemirno, ko ste umirjeni, pa molite glasno z veliko ljubeznijo. Zato vas prosim, da vsi molite na glas že zato, ker nekateri izmed vas težko izgovarjate besede. Molite z ljubeznijo, ker je to potrebno zame in za vas. Dragi otroci, želim vam dati še en koristen nasvet za molitev.

Ko molite, pa niste razpoloženi ali pa ste zamišljeni in zaskrbljeni, vztrajajte v molitvi. Mnogi med vami so leni za molitev in jim je na neki način vseeno, kaj jaz rečem. Molite in ne dovolite satanu, da vas zavede. On se skriva in mu je dovolj en sam trenutek vaše praznine, da vas prevara. Zato mu ne dajte niti enega trenutka. In če mu uspe en trenutek, mu ne dovolite, da vas v celoti odtegne od molitve.« (26. 2. 1985)

»Oprostite, če **prekinjam vašo molitev rožnega venca, ampak molitve ne morete začeti tako. Na začetku molitve se morate vedno odpovedati svojim grehom.** Grehov se pokesajte v spontanem pogovoru z Bogom. Potem **zapojte pesem. Šele potem boste lahko molili rožni**

venec s srcem. Če boste tako ravnali, vas rožni venec ne bo dolgočasil, zdelo se vam bo, da traja eno minuto.

Če se želite izogniti raztresenosti v molitvi, osvobodite svoje srce vseh bremen, skrbi in trpljenja. Preko takšnih misli vas namreč **satan skuša preusmeriti, da bi vas odtegnil od molitve.** Ko molite, pustite vse ob strani, pustite vse skrbi in obžalovanja. Če boste dovolili, da v vas prevladajo take misli, ne boste mogli moliti. ***Pred molitvijo odložite vsa bremena, vse skrbi. In med molitvijo jim ne dovolite, da se vrnejo,*** da bi ovirale ali motile notranji mir. Iz svojega srca odstranite vsak še tako nepomemben razlog, ki bi vas oviral med molitvijo,

ker se pozornost vašega duha lahko razblini ob zelo drobni stvari. Dejansko se eno zelo majhna stvar združi z neko drugo zelo majhno stvarjo, obedve skupaj pa sta nekaj večjega, kar lahko uniči vašo molitev. Bodite pozorni in storite vse, da nobena stvar ne bi škodila vaši molitvi in posledično vaši duši. Jaz, vaša Mati, vam želim pomagati. Nič drugega.« (4. 3. 1985)

Kdaj in kje?

Ste prepričani, da veste, kdaj je najbolje moliti rožni venec? V katerem trenutku dneva? Kje in s kom?

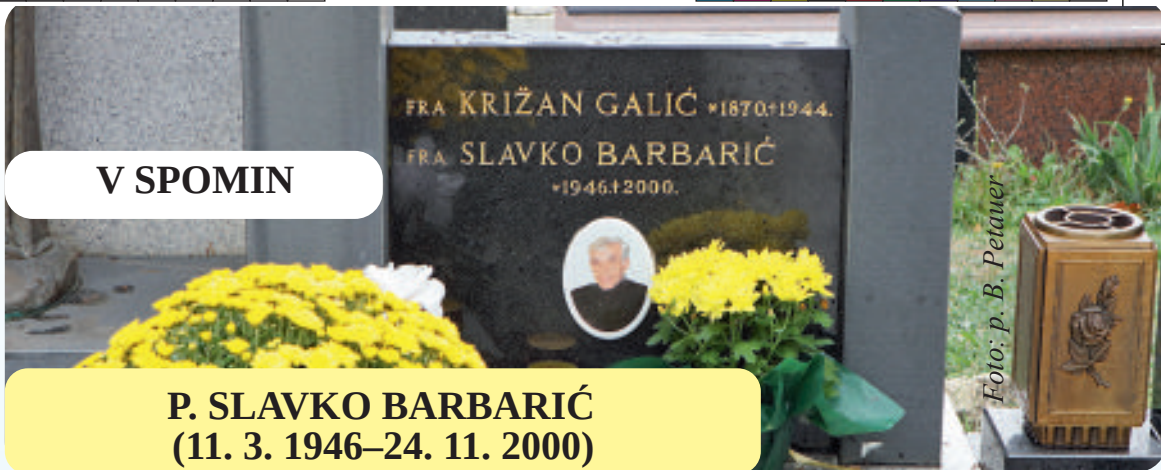
»Dragi otroci, morda ste presenečeni, da prekinjam vašo molitev rožnega venca, ko ste pravkar zmolili tretjo žalostno skrivnost. Rada bi vam nekaj **predlagala**. **Ker mnogi med vami ne molite večerne molitve, naredite tako: preostali del rožnega venca zmolite doma pred spanjem.** Potrudite se, da do takrat v sebi ohranite gorečnost, ki jo imate v tem trenutku. Poskusite in občutili boste veselje.« (3. 10. 1985)

Ko greste zvečer spat, **pokleknite v bližini postelje pred križ in zmolite pet skrivnosti rožnega venca. Potem se ulezite in v postelji nadaljujte z naslednjimi skrivnostmi**, da ostanete v Bogu. Človekov duh se izgubi tudi ponoči, če ni v Bogu. Torej: **dan morate zaključiti z Bogom, da boste naslednje jutro, ko se zbudite, takoj pripravljeni nadaljevati življenje v Njem.** (1. 9. 1985)

(Nadaljevanje in konec prihodnjič)

Vir:

<https://www.medjugorje-italia.com/la-corona-del-rosario-un-dono-per-aitarcia-pregare-ma-come-si-fa-a-pregare/>

V SPOMIN

P. SLAVKO BARBARIČ
(11. 3. 1946–24. 11. 2000)

DOBRI BOG, BLAGOSLOVI ...

MARIJA, HVALA TI

Bog Oče vsemogočni, hvala Ti za blagoslov, ki nam ga daješ po prisotnosti svojega Sina Jezusa.

Z Marijo, ki si jo Ti na poseben način blagoslovil in katero je Elizabeta prepoznala kot najbolj blagoslovljeno, Te hvalimo in Te blagoslovljamo za Tvojo dobroto in ljubezen. S svojim blagoslovom nas osvobodi prekletstva greha, da Ti ostanemo zvesti. Blagoslovi nas, da bomo tudi drug drugemu blagoslov. Blagoslovi Ti vse tiste, katerim mi nismo prinesli blagoslova, pa so v prekletstvu greha. Naj bo Tvoj blagoslov vedno s starši in z vzgojitelji, da bodo blagoslov svojim otrokom. Blagoslovi vse odgovorne v Cerkvi in svetu, da bodo njihovo delo in vse njihove odločitve rodile blagoslov miru za ves svet.

Marija, ko molimo s teboj, prosimo Očeta tvojega Sina za blagoslov. Naj nam pomaga, da bomo odprti tvojemu materinskemu blagoslovu in naj skupaj s tabo gradimo svet miru. Amen.

*Marija, hvala ti, ker si rekla,
da nas neizmerno ljubiš
in da se ne misliš z nami utruditi.*

*Hvala ti, Kraljica miru, ker bo.
preko tebe nemirni svet dobil moč,
da bo slavil Boga,
ki vse obrne na dobro.*

*Na tvojo priprošnjo naj se vsa
sovraštva,
prepiri, nesporazumi in vojne umirijo
in obrnejo v skupno dobro.
Naj bodo vse rane ozdravljene,
vsi žalostni pomirjeni,
naj vsi nemirni postanejo mirni,
vsi ranjeni naj odprejo srca v upanju,
ki bo srcu dalo veselje in mir,
da bomo lahko s teboj
danes in vedno slavili Gospoda.
Amen.*

Fra Slavko Barbarič

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

»RADUJMO IN VESELIMO SE ...« (Iz 25,9).

Medžugorski vidci trdijo, da je med enim od prikazovanj Marija jokajoč rekla: »Pozabili ste Sveto pismo!« Prebirajmo skupaj Staro in Novo zavezo, da bi spoznali Očeta, Sina in Svetega Duha.

Vsako leto konec novembra ali v začetku decembra Cerkev začne novo liturgično leto. Nedeljska berila so razporejena v triletnem ciklusu A, B in C, tedenska berila pa so odvisna od parnih in neparnih let. Ob tako razporejenem liturgičnem branju se pred našimi očmi dogaja naša zgodovina odrešenja. Beseda prihod/advent se je do četrtega stoletja uporabljala za kakšnega vladarja, da se je s tem naznanil njegov prihod v katerega od njegovih mest. V četrtem stoletju pa se je ta izraz začel uporabljati za liturgično obdobje, v katerem se pripravljamo na prihod Kneza miru na svet. Adventni čas pa ne usmerja našega pogleda le k rojstvu otroka Jezusa, ki se je zgodilo pred 2000 leti v

Betlehemu, ampak tudi v prihodnost, k vrnitvi Kristusa v slavi. V liturgičnih berilih je ta dvojni pomen adventa vedno poudarjen. »Pazíte in bedite, ker ne veste, kdaj pride ta čas!« (Mk 13,33–36)

Prvi del adventa se navezuje na konec liturgičnega leta in govori o drugem Kristusovem prihodu v slavi. Drugi del adventa – zadnjih osmih dni – pa je neposredna priprava na Jezusovo rojstvo. To rojstvo ni samo dogodek iz preteklosti. V mnogih sporočilih nas Marija kliče k molitvi, da bi se Jezus rodil v naših srcih. »Molite še posebej v tem času, da bi se v vaših srcih rodil mali Jezus, stvaritelj miru.« (25. 11. 1999) »V tem času, otročiči, molite, da bi se Jezus rodil v vseh srcih, posebno v tistih, ki ga ne poznajo.« (25. 11. 2003)

V liturgičnih berilih za advent nam Cerkev za naše premišljevanje ponuja tri ključne osebe, ki so pripravljale Kristusov prihod. To so prerok Izaija, Janez Krstnik in Marija.

Knjiga preroka Izaije se pogosto imenuje tudi Peti evangelij, knjiga upanja, knjiga tolažbe, ker je Izaija nekaj stoletij pred Jezusovim prihodom oznanil prihod Mesije, Kneza miru: *»Narod ne bo več vzdignil meča proti narodu, ne bodo se več učili vojskovanja. (Iz 2,4b) ... Na njem bo počival Gospodov duh: duh modrosti in razumnosti, duh svéta in moči, duh spoznanja in strahu Gospodovega ... Ne bodo škodovali ne uničevali na vsej moji sveti gori ... (Iz 11,2.9). Tisti dan bodo rekli: Glejte, to je naš Bog, čakali smo ga in nas je odrešil. To je Gospod, ki smo ga čakali, radujmo in veselimo se, da nas je odrešil. (Iz 25,9). Recite njim, ki so plahega srca: »Bóдите močni, nikar se ne bojte! Glejte, vaš Bog! On prihaja, da vas reši!« (Iz 35,4) Glas kliče: V puščavi pripravite pot Gospodu, zravajte v pustinji cesto našemu Bogu! Povzpni se na visoko goro, znanilka veselja, Sion, močno povzdigni svoj glas, znanilka veselja, ... povzdigni ga, ne boj se! Povej Judovim mestom: »Glejte, vaš Bog!« (Iz 40,3.9).*

Ta glas, ki vpije, ta glasnik radostne novice, ki ga napoveduje Izaija, je Janez Krstnik. Njega so prepoznali Matej 3, Marko 1, Luka 3 in Janez 1. To je poslednji prerok Stare zaveze, ki stoji na pragu Nove: *»Jaz sem glas vpijočega v puščavi: zravajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok*

Izaija.« (Jn 1,23). »Za menoj pride močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi se sklonil pred njim in mu odvezal jermen njegovih sandal. Jaz sem vas krstil v vodi, on pa vas bo krstil v Svetem Duhu.« (Mk 1,1-8).

Tretja in najpomembnejša oseba, ki je pripravljala Kristusov prihod, je Marija. Tudi njo je napovedal prerok Izaija: *»Zato vam bo Gospod sam dal znamenje: Glej, mladenka bo spočela in rodila sina in mu dala ime Emanuel. (Iz 7,14). ... Ona je polna milosti,... (Lk 1,28). Ona je hči sionska, ki vriska od veselja in o kateri govori prerok Sofonija: »Vrskaj, hči sionska, vzklikaj, Izrael! Veséli in raduj se iz vsega srca, hči jeruzalemska!« »Ne boj se, Sion,...! Gospod, tvoj Bog, je v tvoji sredi, tvoj močni rešitelj. Veseli se nad teboj v radosti, nemí v svoji ljubezni, vriska nad teboj v prepevanju.« (Sof 3,14-20).*

Advent je čas veselega upanja, ki ga oznanjuje prerok Izaija, čas budnosti in pripravljanja poti za Gospodov prihod, kot je to naredil Janez Krstnik, čas vesele izročitve Bogu, kot je to storila Marija, da bi se Bog mogel roditi na zemlji. *»Glej ga, prihaja ...« (Vp 2,8).*

Lidija Paris
Glasnik mira 12/2011
Prevedla Petra Černivec

NEPRIČAKOVAN BOŽIČNI DAR

Marija je Jeleni Vasilj dala nepričakovan božični dar, saj ji je pokazala rojstvo deteta Jezusa.

Jelena Vasilj, medžugorska župljanka, ni tako znana kot ostalih šest vidcev, vendar se je tudi ona več let na poseben način srečevala z Gospo. Marijin glas je slišala v sebi (notranje videnje, lokucija).

Jelena Vasilj je diplomirala iz teologije in filozofije ter pridobila licenciat iz cerkvene zgodovine. Študirala je tudi latinščino, vendar je univerzitetna ali znanstvena pot kljub vsej izobrazbi ni privlačila. Njena največja želja je bila poglobiti svoje notranje življenje.

15. decembra 1982 je v svoji notranjosti najprej začela slišati glas

svojega angela varuha. To je trajalo nekaj tednov in šele nato se je srečala z Gospo. Po njenem pričevanju jo je angel pripravljaj na to srečanje. Jelena je skupaj s svojo sestro Marijano po navodilih Device Marije v domači župniji osnovala molitveno skupino. Gospa je prosila, da bi se skupina zbirala štiri leta in da bi živela Marijina sporočila. Preko Jelene in Marijane jih je učila, kako naj molijo (vsak dan naj molijo zjutraj, sredi dneva in zvečer, vse z željo, da bi njihovo življenje postalo hrepenenje po Bogu tako v lepih kot v težkih trenutkih). Dekleta so se zbirala trikrat na teden, da so skupaj molile eno uro in pol. Jeleno pa je Gospa prosila za dodatne 2–3 ure osebne molitve na dan, za post in

žrtve.

Poleg osebne dnevne molitve se je Jelena odločila, da bo vsak dan šla k sveti maši. Nekoč, ko je bila še 12-letna deklica, so v Čitluku vrteli božični film. Na sporedu je bil v istem času kot sveta maša in Jelena si ga je zelo želela videti. Toda oče jo je spomnil na njeno obljubo. Dvanajstletnica je bila razočarana. Ko pa jo je tisti večer nagovorila Gospa in ji rekla, da bo za božič imela videnje Jezusovega rojstva, Jelena ni mogla skrivati navdušenja in si je želela, da bi trije dnevi, ki so še bili do božiča, čim hitreje minili.

Videnje se je začelo z enim angelom, nato je tema zagrnila celoten prostor. Postopoma so se začele prižigati zvezde in končno je njihova svetloba osvetljevala vse prizorišče. V daljavi je stopal sveti Jožef s palico v roki in vodil osla, na katerem je sedela Marija. Videč, da se bližajo hišam, je Marija rekla Jožefu: »Utrujena sem, kako si želim, da bi nama nekdo ponudil prenočišče za to noč.« Jožef je potrkal na vrata prve hiše, mimo katere sta šla. Vrata so se odprla, a se tudi takoj zaprla, ko so stanovalci zunaj videli utrujen par in še visoko nosečo ženo na oslu. Šla sta od vrat do vrat, trkala, a nobena se niso odprla. Jožef in Marija sta bila povsod zavrnjena.

Marija je polna upanja spodbudila Jožefa: »Ne vznemirjaj se Jožef, dan velikega veselja je pravkar nastopil,

sedaj morava skupaj moliti za množice tistih, ki nočejo dopustiti, da se Jezus rodi.« Marija je molila, nato pa rekla Jožefu, naj poišče kakšen zapuščen hlev v bližini. Jožef ga je našel in skupaj z oslom vstopil. Osla je privezal in takoj nabral nekaj drv, da bi zakuril ogenj. Ker so bila drva vlažna, je ogenj komaj kaj gorel.

Nato je sledil drugi prizor videnja: slabo osvetljen hlev se je v trenutku napolnil s svetlobo rojstva deteta Jezusa. Nebo so prekriale bleščeče zvezde, nad prebivališčem Kralja miru pa sta lebdela dva angela. V rokah sta imela nekakšen trak, na katerem je bilo napisano: »Slava Bogu na višavi.«

V bližini so pastirji bedeli s svojimi

ovcami in jagnjeti. Nebo nad čudovitim prizorom je napolnjevala nebeška vojska angelov, ki je prepevala hvalnice in slavila Vsemogočnega. Tedaj se je eden od angelov spustil na zemljo in rekel pastirjem: »Pastirji, prisluhnite radostni novici. Danes se je v vašem mestu rodil Odrešenik, Kristus, Gospod. Našli boste novorojenčka, ki leži povit v jaslih. Vedite, da je to, kar vam govorim, resnica.«

Pastirji so bili presenečeni, a so takoj pohiteli k hlevu, s seboj pa nesli preproste darove, nekaj jagenjčkov, potem pa so pokleknili pred novorojenčka, ki je bil zavit v plenice. Marija se je zahvalila za njihovo ljubeznivost, potem pa rekla: »Hvala vam za vse! Sedaj pa bi rada molila z vami, ker mnogi nočejo sprejeti Jezusa, ki se je rodil.«

Tretji prizor se je začel s tremi modrimi v Jeruzalemu, ki so zaman spraševali tiste, ki so jih srečali na poti, kje naj bi se rodil neki nov kralj. Neki človek jih je celo prosil, naj mu, ko se bodo vračali, sporočijo, kje bi mogel najti tega novega kralja. Tedaj so mu povedali, da so opazili zvezdo, da jih ta vodi, oni pa da ji samo sledijo. Ko so prišli do mlade družine, so jim izročili dragocene darove, ponižno pokleknili in občudovali dete Jezusa. Marija se jim je zahvalila, nato pa rekla: »Sedaj želim moliti z vami, ker mnogi nočejo častiti Jezusa.«

Malo kasneje se je zdelo, da trije modreci spijo, toda pojavil se je angel, ki jih je opozoril na ljubosumnega kralja in njegovo namero. Ta kralj je hotel Jezusa umoriti, ne pa počastiti, zato je angel modrim svetoval, naj se proti domu vračajo po drugi poti. Modri so angela ubogali in izbrali drugo pot domov.

S tem se je videnje, ki ga je Gospa pokazala Jeleni, končalo.

Prevod in priredba: Mirjam S.

Vir: <https://www.medjugorje-info.com/hr/vidioci-govore/gospin-bozicni-dar-jelena-vasilj-imala-viziju-isusovog-rodenja>

Foto vir: <https://upload.wikimedia.org>

RAZMIŠLJANJE

PRIČUJMO ZA RESNICO!

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinem sporočilu 2. novembra 2018

Za začetek vam želim posredovati veselo novico. Namreč Chiara Amiranter, ustanoviteljica skupnosti Nova obzorja, se je srečala se s papežem Frančiškom in se z njim pogovarjala o Medžugorju. Sveti oče ji je povedal, da je bil od ljudi, ki ga obkrožajo, zelo slabo informiran o dogajanju v tem kraju. Povedal ji je, da mu je Medžugorje pri srcu in da je zato tja poslal Henryka Hoserja, ki opravlja delo z njegovimi pooblastili; tako tudi papež ostaja v tesnem stiku z resnico o Medžugorju.

Zdaj pa bomo pozornost posvetili Marijinemu sporočilu.

Mirjana je rekla, da je med novembrskim prikazanjem bila Marija žalostna. Marija pravi: »**Moje materinsko srce trpi, ko gledam svoje otroke, ki ne ljubijo resnice, ki jo skrivajo.**« Skrivati resnico je tako,

kot imeti zaklad, pa ga ne deliti z drugimi. Lahko se to dogaja zaradi strahu, da bi nas kritizirali, da bi se norčevali iz nas in da bi nas odklanjali. » **... ne bojte se pričevati za resnico. Pričujte o njej z navdušenjem, z deli, z ljubeznijo, s svojo žrtvijo ter predvsem s ponižnostjo. Pričujte o resnici vsem, ki niso spoznali mojega Sina.** Živeti s Kristusom pomeni, da imamo Kristusa v sebi, da govorimo o Njem, da beseda kar sama prihaja iz nas. Ko smo prevzeti s Kristusom, po zaslugi molitve, adoracije, zakramentov, ni treba veliko govoriti. So stvari, ki pridejo iz nas, in se dotaknejo drugih, če pričujemo z navdušenjem ... posebej tistim, ki še niso spoznali Jezusa. Danes mnogo ljudi ne ve nič o Jezusu, o Bogu. Tukaj spoznavam mlade, ki se čudijo, kako to, da jim ni

nihče prej povedal o Jezusu. Zakaj? Zato ker **»ne ljubijo resnice, ki jo skrivajo«**. Če moj brat ne pozna Jezusa, če mu jaz tega ne povem, če jaz ne pričujem za Jezusa, bo morda izgubil upanje. Kajti trpljenje brez Boga vodi v obup. Pričevanje za resnico je moja naloga, evangelizacija ni opcija, je moja dolžnost!

Trpim, ko gledam svoje otroke, ki ne molijo z občutki in z deli. Naša molitev se odraža v našem obnašanju. Nek duhovnik je rekel: »Če te tvoja molitev ne spremeni, spremeni svojo molitev.« Prava molitev nas spreminja.

Žalostna sem, ko govorim svojemu Sinu, kako mnogi moji otroci nimajo več vere. Vera je povezanost z Jezusom. Ko se »odklopimo« od Njega, izgubimo milost. In tako ljudje nimajo več vere. Ne pustijo, da bi se Bog prebudil v njih. To je tragično. Danes smo tako navajeni živeti v tej tragiki, da jo sprejemamo kot normalno. Vendar je to katastrofa. Kajti človek brez Boga je sam. Človek brez Boga nima več luči. Izgubil je svojo dušo, ne ve več, da ga je Bog ustvaril, ne vidi več cilja in smisla svojega življenja. Trenutni užitek pa ga samo prazni!

Zato kličem vas, apostoli moje ljubezni, vi si prizadevajte gledati do samega dna v človeška srca in tam boste gotovo našli mali skriti zaklad.

Da bi jim pokazala, kako iskati zaklad tam, kjer ga na videz ni, je

Marija v prvih letih prikazovanj vidce in člane molitvene skupine sredi puste zime povabila, da gredo v naravo in najdejo kaj lepega in zanimivega in ji to prinesejo naslednji dan, ko se bo spet prikazala. Šli so v naravo, ki je bila pusta in siva, a je vsak našel kaj zanimivega in je o tem poročal sveti Devici. Marija je bila zelo zadovoljna in je rekla: »Poslala sem vas v naravo, da bi prinesli kaj zanimivega, čeprav je zima in na prvi pogled ni nič razen mraza, praznine, sivine in žalosti. Vi pa ste šli v veri, da boste kaj našli. In ste našli! Našli ste, ker ste iskali z zaupanjem! Iskali ste s srcem. In ste našli in ste prinesli.« Enako je z ljudmi. Oseba, ki nas ne navdihuje, oseba, ki se zdi nezanimiva, ob kateri nam ni, da bi se pogovarjali in ukvarjali z njo, v sebi skriva zaklad ... Za tak pogled je treba moliti.

Gledati tako je milost nebeškega Očeta. Iskati dobro celo tam, kjer je največje zlo, poskušati razumeti drug drugega, a ne soditi, to je tisto, kar moj Sin želi od vas. Jaz pa vas kot mati kličem, da ga poslušate. Nebeški oče nam daje milost, da tako gledamo, da najdemo zaklad v srcu vsakega človeka. Treba je narediti nalogo, ki jo je dala sveta Devica vidcem in molitveni skupini, in moliti za osebo, ki nas dolgočasi, in zase, da bi videli ta zaklad. Sveta Devica je rekla: »Dragi otroci, če bi vedeli za nežnost, ki je v globini srca vseh

ljudi, celo najbolj hudobnih, bi vse ljubili z mojo ljubeznijo.« **Kajti ona to vidi, in če to vidi, to obstaja.**

Iskati dobro celo tam, kjer je največje zlo. To je tisto, kar je delal Jezus. Jedel je z grešniki, razbojniki, lažnivci ... Ker je vedel, da je v srcu vsakega človeka zaklad, ki je ob Njem spet zasijal. In veliko se jih je spreobrnilo. **Ni jedel z njimi zato, ker bi ljubil greh, marveč ker je ljubil grešnike.**

Dragi otroci, duh je močnejši od telesa. Mi smo telo in duh. Pogosto pa telo prevladuje. Lahko postanemo njegovi sužnji. A duh je lahko močnejši. Če se s svojim duhom odločim, da ne bom obsojal, ampak povsod iskal dobro, bom dal svojemu duhu svobodo. **Pomembno je, da duha kultiviramo,** da ga »naučimo«, da vlada našemu bitju. **Če ga ponesemo z ljubeznijo in deli, gre**

čez vse ovire. Ko je naš duh združen z Božjim Duhom, s Kristusom in poln ljubezni, zanj ni ovir; tudi telo, ki čuti mnoge ovire, ne more omejiti njegove svobode.

Njegova ljubezen je z vami in v vas, ko ste eno z Njim. Želimo si združiti svoje srce z Jezusovim. Njegov pogled ljubezni bo vse preobrazil. Najbolj se Mu približamo v češčenju pred tabernakljem. Ne morete si predstavljati, kaj vam prinese vsaka povezanost z Najsvetejšim.

Jaz bom ob vas, jaz vas bom opogumljala. Ona sama je Gospa poguma in ona nas bo na tej poti vedno opogumljala.

Pripravila: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=ZmlS8efSNXQ>

INTERVJU - 2. del

Manuela, že nekaj let vodite romanja v Medžugorje. Kako se je to poslanstvo začelo in kako potekajo vajina romanja?

V Medžugorju sem po letu 1994, ko sem se prvič udeležila festivala mladih, preživljala skoraj vse svoje počitniške dni in vse velike praznike. Velik dar so mi bili tudi seminarji posta, molitve in tišine, ki jih je organiziral pokojni p. Slavko Barbarić. Ker sem tam vedno doživljala veliko lepega, se mi je porodila želja, da bi organizirala večjo skupino ljudi, ki bi lahko doživela to, kar sem sama izkusila neštetokrat. Letos je dvajset let, odkar sem prvič organizirala romanje. Takrat sem si že pred odhodom obljubila, da se tega ne bom več šla, saj sem bila zelo razočarana nad ljudmi, njihovo brezbržnostjo, neodgovornostjo ... Vendar pa je bilo samo romanje

čudovito, polno milosti, tako da sem si na poti domov premislila in sklenila, da bomo še šli.

Naša romanja so vedno naporna, a tudi zelo milostna. Najlepše pa je zadnja leta, ko je vedno ob meni moj mož. Že pred romanjem skupaj moliva devetdnevnicu za blagoslov romanja. Odhajamo vedno ob petkih popoldne, da smo lahko dopoldne še v službah. Na avtobusu molimo, pojemo, se predstavimo drugim, saj smo tri dni ena velika družina in se mi zdi pomembno, da se spoznamo. Poslušamo pretresljiva pričevanja, prošnje, zahvale, ljudje se zelo odprejo. Poleg Križevca in Podbrda obiščemo še Gorana Čurkovića, ki s svojimi besedami pretrese, a tudi vliva novega upanja preizkušanim romarjem. Seveda smo pri svetih mašah, večernem molitvenem programu in sobotnem češčenju Najsvetejšega. Spodbujam romarje,

naj kljub utrujenosti tega ne zamudijo. Ker se v nedeljo po kosilu vračamo, je urnik romanja zelo zgoščen, zato pravim, da je to le en utrinek Medžugorja. Tudi pot domov, prepletena z molitvijo, pričevanji, pesmimi in smehom, za katerega poskrbi moj mož s svojimi prigodami, zelo hitro mine.

Polde, vi imate še eno veselje – izdelovanje jaslic. Kako se je pa to začelo?

Zame so jaslice življenje, zato se mora tu nekaj dogajati. Kot dijak sem pri frančiškanih na Tromostovju prvič videl gibljive jasice, saj so se pastirčki in ovčke premikali na verigi. Želel sem si, da bi tudi v svoji družini za svoje otroke pripravil nekaj podobnega. V zadovoljstvo svojih štirih otrok sem začel delati gibljive jaslice, ki so bile na začetku zelo preproste, z leti pa sem jih dopolnjeval in pilil podrobnosti posameznih prizorov.

Za osnovo sem imel Sveto pismo, kjer je prvi prizor božične skrivnosti oznanjenje Mariji. Mariji se med potjo prikaže angel, Marija poklekne, se prikloni, vstane in na koncu z rokami počasti Boga, angel pa ji sporoči, da bo rodila Jezusa. Prikažem tudi Marijin obisk Elizabete, Jožefove dvome, iskanje prenočišča v Betlehemu, Jezusovo rojstvo, obisk modrih z vzhoda in veliko drugih prizorov.

Na ogled mojih jaslic je pred mnogo

leti vse nedeljnike povabil pokojni postojnski župnik, ki je to storil brez moje vednosti. Čeprav so bile jaslice takrat šele »v povojih«, je bil zelo navdušen,. Farani so se vabilu radi odzvali, obenem pa so me spodbudili k nadaljnjim izboljšavam in dodajanju novih prizorov. Jaslice so opremljene glasbeno, svetlobno, s svetopisemskimi govori. Vsako leto dodam kaj novega in ob letošnji tridesetletnici načrtujem še nekaj posebnega. Lepo mi je te jaslice predstaviti obiskovalcem, ki si jih lahko ogledajo v božičnem času od 26. decembra do svečnice ob sobotah in nedeljah ob 15., 16. in 17. uri.

S skupinami nad 20 ljudi se lahko dogovorimo izven teh terminov. Kakršnekoli informacije so vam na voljo vse leto na 040 972 021.

Iskreno dobrodošli!

Kratek filmček o jaslicah vam je na voljo tudi na You tubu pod **Jaslice Nagode**.

Kmalu bo osemintrideset let Marijinih prikazovanj. Kaj vaju v vseh teh letih in v tej »zgodbi« najboljši nagovarja?

Manuela: Preveva me neizmerna hvaležnost, da je naša nebeška Mama prisotna v naših življenjih. Dana mi je bila velika milost, da sem po Medžugorju prišla nazaj do vere. Večkrat se sprašujem, kje bi bila, če ne bi bilo Medžugorja. Gotovo daleč od Boga. Vsakemu bi želela, da bi osebno srečal Jezusa Kristusa, h kateremu nas vabi njegova Mati. To je njeno poslanstvo, saj zase ne želi ničesar.

Polde: Zelo sva zadovoljna, da z romarji lahko deliva različne življenjske zgodbe. Spomnim se pripovedi nekega fanta. Ko smo se vračali s Križevca, je k njemu pristopil neznanec, Grk. Začela sta se pogovarjati in tujec mu je po angleško govoril ravno tisto, kar je mladenič želel izvedeti na tem romanju. Kasneje nam je zaupal, da bo jeseni šel študirat teologijo. Pred leti jo je uspešno končal, tako da sva se udeležila tudi njegove nove maše.

Kaj mislite, da je potrebno storiti, da bi še bolj živeli Marijina sporočila?

Polde: Mislim, da smo premalo hvaležni za vse, kar imamo. Tudi sam

sem šel v Medžugorje v času največje žalosti – tako kot teta Maja, in oba sva tam dobila neki notranji mir. Tudi za romanje se je treba malo potruditi! Komu se pa da? Je pa lepo videti v Medžugorju tudi mlade z vsega sveta!

Manuela: Mati Božja nas vabi k molitvi, postu, spreobračanju, žrtvi, pokori. Velikokrat me nagovarja tudi življenje treh fatimskih pastirkov in njihova pripravljenost na žrtvovanje za rešenje ljudi. Zdaj smo mi na vrsti, čeprav grešni, ubogi, nepopolni. Bogu in Mariji pa je potreben vsak od nas s svojim poslanstvom, ki ga uresničujemo z Božjo pomočjo.

In še vajina misel za konec ...

Polde: O Medžugorju je ogromno napisanega, tudi o čudežnih ozdravljenjih! Marsikdo pa tam prejme neki poseben blagoslov, znamenje, ki ga je težko razložiti tistim, ki nimajo te izkušnje. Moje mnenje je, da je dovolj teme za tistega, ki noče, in dovolj svetlobe za tiste, ki hočemo.

Manuela: Nikoli ne bomo dovolj hvaležni za vse, kar smo po Mariji prejeli. Midva in medžugorski romarji bi lahko ure in ure pripovedovali o milostih, ki smo jih bili deležni. Prosimo za vztrajnost v preizkušnjah in ostanimo povezani v molitvi.

Manuela in Polde, hvala!

Intervju pripravila Petra Černivec

Dragi prijatelji!

Slovenija je do konca septembra prispevala **53.120 €**. Hvala vsem dobrotnikom!

Na sliki vidimo veselega dečka s Haitija, ki prejema v šoli Marijine obroke. Pred kratkim sem imela priložnost v tujini pričevati o Marijinih obrokih. Vesela sem bila, ker so ljudje prisluhnili z velikim zanimanjem in nekateri tudi obljubili, da bodo prispevali. Vesela sem bila takojšnjega zaupanja, da gre za dobro delo, ki ne pušča dvomov. Prosimo Marijo, da bi varovala Marijine obroke in nagovarjala srca ljudi k čim večji darežljivosti in vztrajanju, kajti

potrebe so in bodo – »uboge boste vedno imeli med seboj«.

Naj opozorimo še na spremembo, ki smo jo izvedli pretekli mesec. Odprli smo **nov tekoči račun (TRR) za Marijine obroke**, ki ni več pri Novi Ljubljanski banki, ampak je **odprt pri Delavski hranilnici**. Naveden je v okvirčku s podatki. Prosimo, da spremembo upoštevate in uredite vse potrebno, da bodo sredstva res tam, kjer vi želite, da so.

Pripravila: Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,

IBAN SI56 61000-0020668137
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

Spoštovani bralci!

Obveščamo vas, da je še vedno na voljo knjiga z vsemi Marijinimi sporočili. Dobite jo v trgovini založbe Salve (na Rakovniku) ali z naročilom po telefonu: Petra 030/308-686 ali Frane 040/306-692. Toplo priporočamo!

ROMANJA

Od 7. do 9. decembra 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratak 9. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 29. decembra 2018 do 1. januarja 2019. Odhod iz Ljubljane 29. decembra zjutraj, prihod 1. januarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 30. decembra 2018 do 2. januarja 2019 – za silvestrovo in novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratak 2. januarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 8. do 10. februarja 2019. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratak 10. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 15. do 17. februarja 2019. Odhod iz Ljubljane 15. februarja dopoldan, prihod 17. februarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686

Od 1. do 3. marca 2019. Društvo prijateljev Medžugorja - Mir Slovenija organizira romanje v Medžugorje za vodiče in za duhovne spremljevalce romanj. Odhod iz Ljubljane, in sicer izpred cerkve sv. Frančiška v Šiški v petek, 1. marca, ob 7.00, povratak v nedeljo, 3. marca, pozno zvečer. Duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Prijave: Frane 040/306-692.

Od 8. do 10. marca 2019. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratak 10. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 5. do 8. aprila 2019. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja. Povratak 8. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 12. do 14. april 2019. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratak 14. aprila zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 27. do 30. aprila 2019. Odhod ob 5.00 zjutraj iz Begunj, nato preko Radovljice, Kranja, Ljubljane (Dolgi most na Viču) in Žužemberka do Vinice ter naprej v Medžugorje, kamor prispeemo v popoldanskih urah. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije in okvirni program ob prijavi na: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com

OBVESTILA

V Ljubljani bo od 26. januarja do 1. februarja 2019 v Antonovem domu na Viču potekal **SVETOPISEMSKI MARATON**, tokrat pod geslom »Nič ne skrbite!« (Flp 4,6) Priporočamo udeležbo pri branju pa tudi na mnogih spremljevalnih dogodkih. Več informacij je na spletni strani <https://www.svetopisemskimaraton.si>. Tam se je možno tudi vnaprej prijaviti za branje Svetega pisma na maratonu.

26. mednarodna **duhovna obnova za organizatorje romanj**, voditelje medžugorskih molitvenih in karitativnih skupin bo **v Medžugorju** od 18. do 22. marca 2019. Število udeležencev je omejeno, zato je potrebna čim prejšnja prijava na e-naslov seminar.marija@medjugorje.hr

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

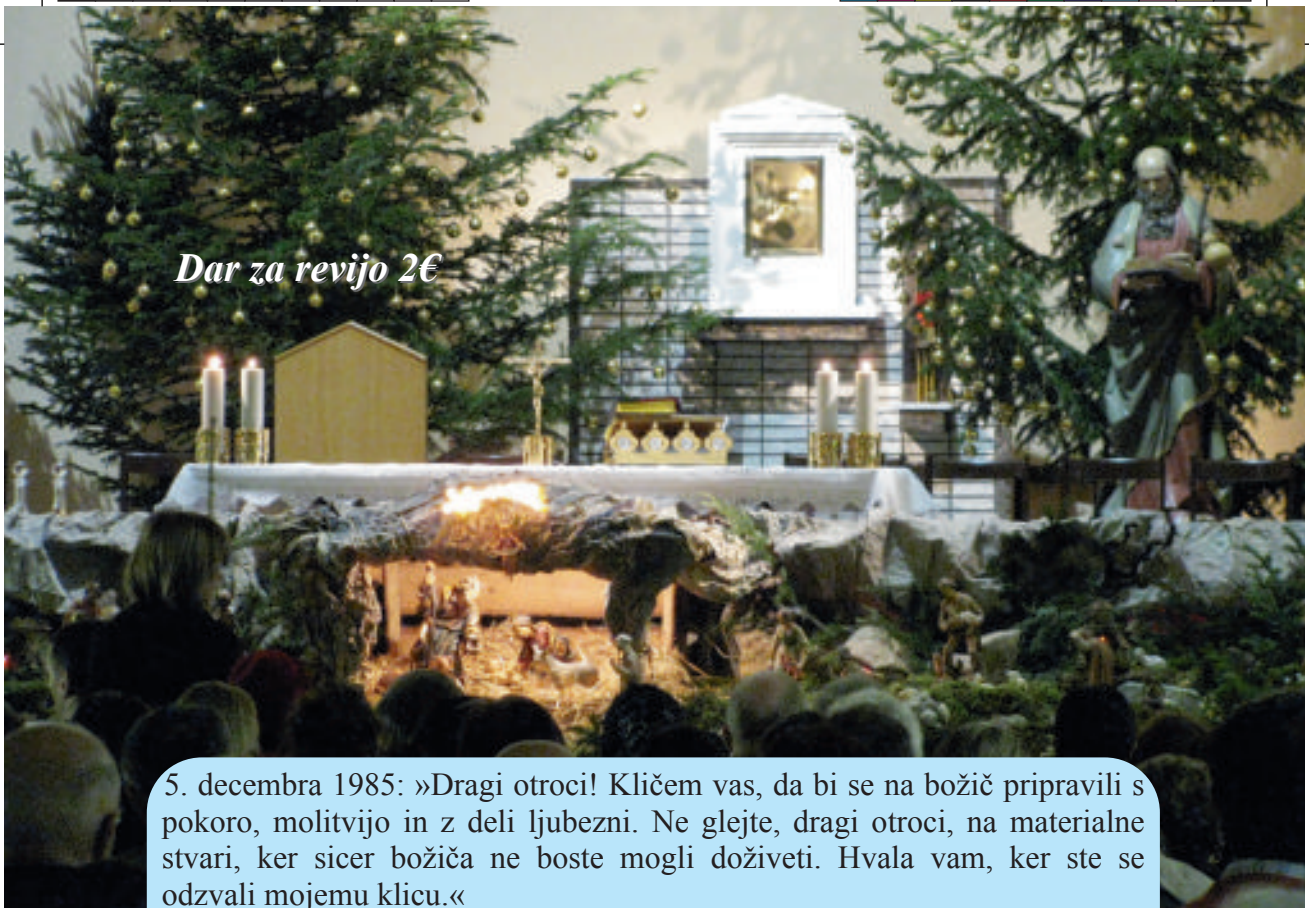
Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 61000-0020667555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2019

Za **naročanje ali odjavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

5. decembra 1985: »Dragi otroci! Kličem vas, da bi se na božič pripravili s pokoro, molitvijo in z deli ljubezni. Ne glejte, dragi otroci, na materialne stvari, ker sicer božiča ne boste mogli doživeti. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

12. decembra 1985: »Dragi otroci! Vabim vas, da bi za božič skupaj slavili Jezusa. Ta dan vam Ga izročam na poseben način in vas vabim, da bi na ta praznik slavili Jezusa in njegovo rojstvo. Dragi otroci, na božič več molite in bolj mislite na Jezusa! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

